

Catharina Östman:

När min bror Haran dog, gav han mig sin son Lot.

– Älska honom som om han var din, sa Haran.

– Ja, sa jag. Jag vill inte krympa honom. Jag vill ge honom rum i livet.

Och Harans hand föll ner från min arm och så var han död. Jag sa till Sara, min hustru:

– Sådant är livet. Ens bror dör ifrån en. Och det kan man inget åt.

Men Sara sörjde och grät.

– Vi har åtminstone Lot, sa jag.

Men Sara sörjde och grät än mer vid de orden.

– Håll mig om magen, sa hon. Smek min mage.

Men det förmådde jag inte. Jag kunde inte ens lyfta min hand.

Det var innan vi flyttade till Kanaan. Harans död ökade min förvisning: vi skulle i väg. Kanaan väntade på oss. Vi skulle inte fästa oss för mycket vid det som fanns omkring oss. Det gällde att vara fri. Annars skulle man inte kunna se Adonaj och höra honom klart när han vände sig till en och sa:

– Vandra inför mig och var rättfärdig.

Tänkte jag alltså då. Jag gick utanför sådant som sorg och saknad och jag trodde att det var det som gav mig kraften. Det hjälpte inte att Sara stod öppen inför smärtan. Det hjälpte inte att hon sa:

– Vår släkt finns här i norr! Våra vänner, våra minnen! Jag vill inte lämna det jag älskar.

– Vi skall avstå från det som binder oss, sa jag. Det finns något större som begär oss.

– Du skall alltid avstå och avstå. Som om ingenting betydde något för dig! Jag lär mig aldrig förstå vad det är som får dig att vilja glömma det som har varit hela tiden.

– Man måste se längre än känslan, sa jag, orubblig som jag var då.

Jag trodde rentav att det var Adonajs röst i mig, att det var där det heliga började.

Men Sara böjde sitt huvud och tystnade och bad mig inte på en lång lång tid att smeka hennes mage. Hon virade tunikan tätare om sig och vände bort sitt ansikte och gjorde mig än mer ensam.

Och så blev det som jag hade sagt. Inom kort var vi på väg till Kanaan.

(Ur "Och jag lät honom gå" i boken "Minnet av myrten och andra berättelser" 2002)